

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522200832
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8522200832.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Jančíkovej a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom XX. XXXXXXXX XXX/XX, XXX XX C. D., zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: A., s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6Csp/39/2022 – 103 zo dňa 24.5.2023 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) č. k. 6Csp/39/2022 – 103 zo dňa 24.5.2023 rozhodol nasledovne:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo 707300288 zo dňa 23.7.2013, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 23.7.2013, bode 2 v znení: „administratívny poplatok vo výške 1.369,12 eur predstavujúci administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 23.7.2013 uvedená, bod 7 v znení: „zmluvné strany sa dohodli na tom, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33,- eur. Spotrebiteľ sa zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku čiastku 10,- eur a to do piatich dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 23.7.2013, bod 11 v znení: „účastníci sa dohodli, že spotrebiteľ dáva výslovný súhlas na to, aby mu veriteľ zasielal akékoľvek upomienky, SMS správy na mobilné telefóny a e-maily uvedené v žiadosti o spotrebiteľský úver, v

hlavičke zmluvy, dodatočne oznámené klientom alebo zistené veriteľom (upozornenie na termín splátky a iné skutočnosti)“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Žalobcoví p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 23.7.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, predmetom ktorého bolo poskytnutie úveru vo výške 2.700,- eur, pričom žalovaný sa zaviazal predmetný úver vrátiť do 26.5.2014 a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 2.250,- eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 4.950,- eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 880,88 eur a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 1.369,12 eur - administratívny poplatok. Zároveň zmluvné strany sa dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 26.5.2014. Výška RPMN bola vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 106,96 %. Výška priemernej hodnoty RPMN ku dňu podpísania zmluvy predstavovala 18,16 %.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1 a ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, a tiež ust. § 298 ods. 1 a § 298 ods. 2 CSP, ďalej ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), ust. § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a čl. 3 bod. 1 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

4. Súd prvej inštancie za nesporné považoval aplikáciu noriem spotrebiteľského práva, pretože nebolo rozporované, že predmetná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou. Podľa súdu prvej inštancie zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z., keďže tu nemôže obstať poukaz iba na záväzok žalobcu zaplatiť celkovú čiastku do 26.5.2014, ani termín konečnej splatnosti nie je uvedený správne, chýbajú všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a hoci je v zmluve uvedené, že úver zvýšený o príslušný poplatok má žalobca zaplatiť v sume 4.950,- eur, nie je však uvedený konkrétny termín splátky, a preto spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov.

5. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal zmluvnými podmienkami, ktoré žalobca žiadal, aby boli vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere administratívny poplatok vo výške 1.369,12 eur predstavuje administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a podľa súdu prvej inštancie je táto zmluvná podmienka neprijateľná a spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko v nej obsiahnutá cena týkajúca sa hlavného predmetu plnenia, nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne tak, aby bolo zo zmluvy dostatočne zrejmé, za čo presne a ako sa má táto časť ceny za predmet plnenia (v súvislosti s dočasným poskytnutím peňažných prostriedkov) platiť, a to aj (najmä) v súvislosti s právom spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy splatiť spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti (§ 16 ods. 1 ZoSU), pri ktorom je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, pričom aj vzhľadom na to sa táto cena zároveň nejaví ako primeraná. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetná zmluvná podmienka už bola právoplatne judikovaná voči rovnakému dodávateľovi a preto súd nepovažuje za zmysluplné ju opätovne odôvodňovať a v podrobnostiach odkázal na súdne rozhodnutie Okresného súdu Prešov zo dňa 27.5.2022 sp. zn. 13C/165/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.12.2022 sp. zn. 7Co/36/2022, pretože uvedené rozhodnutie je žalovanému ako strane sporu známe.

6. Súd prvej inštancie poukázal na ďalšiu zmluvnú podmienku, podľa ktorej sa zmluvné strany mali dohodnúť na tom, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33,- eur a za každú zaslanú upomienku čiastku 10,- eur a to do piatich dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu, ktorú podmienku tiež vyhodnotil ako neprijateľnú, nakoľko je neprijateľné, aby dlžník znášal akékoľvek výdavky žalovaného, ktoré mu môžu vzniknúť v súvislosti s vymáhaním pohľadávky a ktoré si veriteľ sám určil vopred, pričom výška poplatkov nie je žiadnym spôsobom zdôvodnená. Ďalej dodal, že zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná a bola zakomponovaná do úverových podmienok na vopred pripravenom tlačive zo strany veriteľa, pričom dlžník text tohto ustanovenia nemohol ovplyvniť.

7. Aj ďalšiu zmluvnú podmienku, podľa ktorej sa účastníci sa dohodli, že spotrebiteľ dal výslovný súhlas na to, aby mu veriteľ zasielal akékoľvek upomienky, SMS správy na mobilné telefóny a iné dodatočne oznámené klientom alebo zistené veriteľom (upozornenie na termín splátky aj iné skutočnosti)", súd prvej inštancie vyhlásil za neprijateľnú, keďže je nevyvážená a umožňuje nepredvídateľné konanie zo strany veriteľa spojené s neistým postavením dlžníka v danom zmluvnom vzťahu. Podľa súdu prvej inštancie je v rozpore s požiadavkou dobrých mravov, aby veriteľ formou štandardnej zmluvnej klauzuly prezumoval súhlas dlžníka s nahrávaním telefonických hovorov, zasielaním správ, informácií a inej obchodnej komunikácie.

8. Uvedené podmienky boli tiež judikované a vyhlásené za neplatné rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 24Csp/41/2022 z 20.6.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/35/2022 zo dňa 23.2.2023. Súd prvej inštancie záverom zdôraznil, že záujem na vyššej kvalite života spotrebiteľov dotýkajúci sa širokých vrstiev obyvateľstva sa musí favorizovať pred dopadom rozsudku na dodávateľov používajúcich neprijateľné podmienky a vlastne ani žiadny záujem na ochrane nepoctivého dodávateľa principiálne existovať nemôže. V tomto smere súd prvej inštancie odkázal na čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, čl. 38 Charty základných práv EÚ a judikatúru Súdneho dvora EÚ.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP podľa úspechu v konaní, a keďže žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný v odvolaní uviedol, že podmienky si individuálne dohodol, s tým že s odbornou starostlivosťou, ktorú vykonal na základe vyplnenia formuláru o overení klienta boli dojednané podmienky poskytnutia úveru a k tomu dohodnutá výška úveru na základe posúdenia bonity klienta. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je toho názoru, že nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom priamo na prednej strane zmluvy o úvere spotrebiteľ vyhlásil, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že bol oboznámený so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, že nemá k nim žiadne výhrady a zaviazal sa ich dodržiavať a súčasne potvrdil prevzatie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. Žalobca mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré však nevyužil, preto žalovanému z uvedeného vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

11. Žalovaný ďalej poukázal, že spotrebiteľ sa v zmluve zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 4.980,- eur, ak nebolo dohodnuté inak do 26.05.2014, preto je toho názoru, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane dňa 26.05.2014. Tiež k uvedenému dodal, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže dlžník sa zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 4.980,- eur s termínom splatnosti dňa 26.05.2014, avšak následne dlžník požiadav v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach, na znak čoho ju podpísal, a preto mal vedomosť aj o existencii náležitosti. Podľa tejto dohody spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 10 pravidelných mesačných splátkach vo výške 495,- eur, vždy k 26. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 26.08.2013 do

26.05.2014, pričom každá splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky, o čom sú klienti o tom informovaní ústne.

12. Žalovaný nesúhlasil ani s posúdením, že v zmluve RPMN je uvedená nesprávne alebo absentuje, a preto je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Pritom rozobral, prečo je rozdielne RPMN uvedená v zmluve oproti Dohode o o plnení v splátkach a poukázal, že vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru.

13. K administratívne poplatku žalovaný uviedol, že slovenská právna úprava v oblasti úverov „účtovaniu“ poplatku výslovne nebráni, pričom aj zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne spomína niektoré poplatky (za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu) a v prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa napr. uvádzajú o. i. aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný zopakoval, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a podľa žalovaného žalobca musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy o úvere išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Pokiaľ sa žalobca dovoľáva údajov výlučne bánk, koná tak podľa žalovaného v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t. j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Zákonodarcu explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario podľa žalovaného vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch prípustný.

14. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku žalovaný uviedol, že tento je v zmluvách o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda klienti žalovaného vedia posúdiť hodnotu protiplnenia. Zároveň vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere je presne uvedené aká časť príslušného poplatku tvorí úrok a aká časť tvorí náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na samotné ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky sa nevzťahujú na cenu, ak je táto dojednaná jasne a zrozumiteľne. Teda podľa názoru žalovaného pokiaľ ide o cenu úveru, ktorej súčasťou sú aj náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, samu o sebe ju nemožno posudzovať z toho hľadiska, že by spôsobovala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Príslušný poplatok úveru ako cena za poskytnutie úveru je vždy dojednaná určito, jasne a zrozumiteľne, vopred a bez toho aby prišlo k jej zvýšeniu. Pri stanovení ceny úveru vo forme príslušného poplatku žalovaný musel zobrať do úvahy všetky svoje náklady, ktoré mu v súvislosti s poskytnutím úveru vznikli a cenu úveru stanoviť tak, aby dosiahol zisk a nebol stratový.

15. Ďalej žalovaný k zmluvnej pokute a poplatkom za upomienky uviedol, že zmluvná pokuta je fakultatívna náležitosť, ktorá nemusí byť priamo v zmluve zakotvená, a je teda na dohode veriteľa a dlžníka, akým spôsobom si ju dojednávajú. V danom prípade dojednaná bola vo Všeobecných podmienkach, pričom podľa žalovaného zmluvná pokuta ako taká nie je obligatórnou náležitosťou Zmluvy o úvere, a preto priamo v zmluve zo zákona byť ani stanovená nemusela.

16. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.

17. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru považuje za správny a dostatočne odôvodnený, keďže Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 707300288 zo dňa 23.07.2013 neobsahuje zákonom požadované náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, k čomu dodal, že zmluva neobsahuje jednotlivé namietané obligatórne náležitosti nielen čo do obsahu, ale ani čo do formálneho vyjadrenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. K záväznosti legálnych definícií pojmov žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/234/2021, z 29.09.2021, podľa ktorého „pojmy podmienok úveru, a to „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ a „celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť“ sú samostatne definované priamo zákonom č. 129/2010 Z. z. zhodne so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008. Skutočnosť, že ide pojem použitý zákonom (legálna definícia) v zhodne so smernicou vylučuje, aby k takto definovaným pojmom bol priradovaný iný obsah, a to vzhľadom na povinnosť euro konformného výkladu. Dovolací súd súčasne vychádzal z toho, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej jednotlivé použité pojmy sú prísne definované.“

20. K žalovanému uvádzanému rozpätiu výšky RPMN 106,96 % a 327,51 %, žalobca zdôraznil, že v každom prípade ide o extrémnu úroveň RPMN a zároveň poukázal, na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19.12.2019 vo veci C-290/19, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere má byť RPMN vyjadrená ako jedna konkrétna hodnota, a nie ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.

21. Ďalej žalobca poukázal, že súdom určené neprijateľné zmluvné podmienky boli viackrát judikované ako neprijateľné, napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/59/2019 zo dňa 25.06.2019, pričom poukázal aj na komentár k CSP, podľa ktorého súd by mal rozhodovať pri posúdení totožných zmluvných podmienok obdobne a tiež na komentár k Občianskemu zákonníku, podľa ktorého „ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť.“

22. Žalobca ďalej odkázal na závery uvedené v komentári k Občianskemu zákonníku s konštatovaním, že ak žalovaný ako dodávateľ nepredložil v konaní jediný dôkaz na preukázanie vedenia kontraktáčného procesu s dlžníkom, potom po skutkovej stránke, ani právnej stránke konajúci súd pri hodnotení dôkazov ani nemôže dôjsť k záveru, ktorý prezentuje žalovaný. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. V ďalších vyjadreniach doručených v odvolacom konaní žalobca a aj žalovaný zotrvali na svojej doterajšej argumentácii.

24. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

25. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podľa ktorých súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

26. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Miera dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednáanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania,

pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012).

27. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, nie je dôvodná. Zistený skutkový stav vyplýva z listín predložených stranami sporu, najmä z jeho obsahu. Predmetom posúdenia bola Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.7.2013 a zmluvné podmienky uvedené v tejto zmluve a v priložených Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na Dohodu o plnení splátkach, odvolací súd poukazuje, že takáto dohoda v listinnej podobe súdu prvej inštancie, ale ani odvolaciemu súdu, predložená nebola, preto z nech súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzať nemohol. Ani odvolací súd sa k obsahu uvedenej dohody a jej naviazaní na zmluvu o spotrebiteľskom úvere vyjadriť nemôže, keďže v konaní predložená nebola.

28. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poukazuje, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questioiuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

29. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou ako vzťahom spotrebiteľským, pre ktorý je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ v prevažnej miere nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť.

30. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je ochrana zavedená smernicou Rady 93/13/EHS založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Súdny dvor tiež vo svojej judikatúre konštatoval, že systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciú silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Pohotovosť, EU:C:2014:101, bod 39 a citovaná judikatúra; Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282 bod 39 a citovaná judikatúra, ako aj C. E. a F. G., C-169/14, EU:C:2014:2099, bod 22). Čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu, ktorý zistí nekalú povahu zmluvnej podmienky, prináleží jednak bez toho, aby počkal, či spotrebiteľ predložil v tejto súvislosti návrh, vyvodiť všetky dôsledky, ktoré podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú z takého zistenia, s cieľom zabezpečiť, aby touto podmienkou nebol tento spotrebiteľ viazaný, a jednak v zásade na základe objektívnych kritérií posúdiť, či dotknutá zmluva môže bez uvedenej podmienky naďalej existovať. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offio nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel.

31. Správne súd prvej inštancie postupoval, ak predloženú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podrobil kontrole, či obsahuje všetky náležitosti a či v zmluve o spotrebiteľskom úvere obsahuje alebo neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom už žalobca v žalobe poukázal na absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 s následkom podľa § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež uvádzal, ktoré konkrétne zmluvné podmienky sú neprijateľné.

32. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a taktiež nie sú v zmluve uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN. Doba trvania zmluvy nie je uvedené presne, ide o neurčitú zmluvnú podmienku. K RPMN treba uviesť, že nepostačuje uvedenie len percentuálnej hodnoty, ale dodávateľ je povinný uviesť aj predpoklady, z ktorých pri výpočte RPMN vychádzal. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového

vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Hoci podľa všeobecných podmienok poskytnutia úveru je RPMN vypočítaná podľa vzorca uvedeného v zákone o spotrebiteľských úveroch, treba poukázať, že tieto nie sú žalobcom ani žalovaným podpísané. V neposlednom rade tiež treba poukázať, že ustanovenie o RPMN v týchto podmienkach je v podstate pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľné, keďže uvádza len vzorec bez toho, aby boli uvedené aj ktoré konkrétne číselné parametre boli v tomto vzorci použité. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 20.09.2018, vydaný vo veci C-448/17, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednoducho neuvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu a jednoducho neuvádza úrokovú sadzbu, táto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

33. Čo sa týka náležitosti uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že by tieto v zmluve neboli uvedené, avšak uvedená nesprávnosť nemá za následok, že by rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vecne správne, keďže spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov čo i len pri absencii jednej náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto smere odvolací súd poukazuje, že podľa predloženej zmluvy sa zmluvné strany nedohodli na plnení splátkach, ale žalobca bol zaviazaný poskytnúť finančné prostriedky a celkové náklady spotrebiteľa som spotrebiteľským úverom zaplatiť do 26.5.2014.

34. Čo sa týka zmluvných podmienok, ktoré súd prvej inštancie vyhlásil za neprijateľné a teda neplatné, odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným rozhodnutím a poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie.

35. Podľa § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

36. Podľa ust. § 53a Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti.

37. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakázané, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré môžu spôsobiť „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Pre tieto zmluvné klauzuly zákon používa výraz „neprijateľná podmienka“ a sú exemplatívne uvedené v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Základnou charakteristikou neprijateľných podmienok je, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. To znamená, že dodávateľovi priznávajú silnejšie právne postavenie ako spotrebiteľovi. Nekalosť zmluvných dojednaní je v takomto prípade potrebné posúdiť s ohľadom na povahu plnenia (tovaru alebo služieb) zo zmluvy, na všetky okolnosti v dobe uzavretia zmluvy a všetky ostatné podmienky spotrebiteľskej zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorých je spotrebiteľská zmluva závislá.

38. Odvolací súd poukazuje, že zmluvné podmienky pojednávajúce o administratívnom poplatku, o zmluvnej pokute, o poplatkoch za upomienky, o zasielaní akýchkoľvek upomienok a správ dlžníkovi boli v iných súdnych konaniach, kde bol žalovaný stranou v spore, vyhlásené za neplatné (pozri rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 27.5.2022 sp. zn. 13C/165/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.12.2022 sp. zn. 7Co/36/2022, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 24Csp/41/2022 zo dňa 20.6.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/35/2022 zo dňa 23.2.2023) V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že ak v individuálnom spore je rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, že konkrétna podmienka je neprijateľná, ide o vyriešenie sporu medzi konkrétnym dodávateľom a spotrebiteľom bez uvedenia povinnosti dodávateľa zdržať sa ďalšieho používania tejto podmienky. Napriek tomu však prichádza do úvahy precedenčný charakter uvedeného rozsudku, keď v iných sporoch medzi spotrebiteľom a dodávateľom procesný útok, resp. procesná obrana môžu byť založené na inom rozsudku súdu, ktorý sa týkal rovnakej veci. Aj keď sa v rozsudku, ktorý sa týka individuálneho sporu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, nezakazuje dodávateľovi ďalšie použitie dotknutej zmluvnej podmienky, táto povinnosť dodávateľovi vyplýva z hmotnoprávneho ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka. Ak si dodávateľ v súdnom spore používanie problémovej klauzuly neobhájí, je povinný bez ďalšieho zdržať sa jej ďalšieho (opakovaného, súvislého) používania vrátane uplatňovania plnení z takejto klauzuly. Takýto zákaz explicitne vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka.

39. Odvolací súd vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že cit. „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch)“. (pozri tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/86/2018 zo dňa 21.08.2018)

40. Podstatou spotrebiteľskej ochrany je, že sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany slabšej strany (spotrebiteľa).

41. V tejto súvislosti odvolací súd za nevyhnutné považuje poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa článku 5 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa.

42. Z právnej úpravy je teda zrejmé, že ak dôjde pri výklade o obsahu spotrebiteľskej zmluvy k pochybnostiam vzhľadom na nejednoznačné alebo nejasné vyjadrenie, je potrebné vždy výklad uskutočniť na prospech spotrebiteľa, ktorého treba v tomto vzťahu považovať za „slabšiu stranu“ zmluvného vzťahu. „Uvedené výkladové pravidlo sa použije vždy vtedy, ak bude nejasný obsah spotrebiteľskej zmluvy, resp. budú existovať pochybnosti o obsahu spotrebiteľskej zmluvy a jednotlivých podmienok, ktoré pochybnosti sú spájané predovšetkým so stavom nejasnosti, neurčitosti, prípadne nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky. Pojem „priaznivejšie“ indikuje, že výklad celej podmienky alebo jej časti, ktorá nie je jednoznačná, bude na prospech spotrebiteľa. Na druhej strane uplatnenie výkladového pravidla znamená, že bude prevládať výklad menej priaznivý pre dodávateľa, keďže tento z povahy veci nesie zodpovednosť za prípravu a formulovanie zmluvných podmienok.“ (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, 671 s.)

43. Odvolací súd záverom za potrebné považuje poukázať aj na princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

44. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

45. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné a skutočnosti uvedené v jeho odvolaní neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto bol rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdený. Keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel, správny je aj jeho výrok o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol porovnávajúc úspech strán sporu.

K trovám odvolacieho konania

46. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

47. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, podľa ktorých žalobca ako sporová strana, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie

podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.